

РЕШЕНИЕ

№ 419

гр. Пловдив, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330105568 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от “А 1 България” ЕАД против „ЛК Инвест“ ЕООД кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗЗД и чл. 286, ал. 1 ТЗ, както и по чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за установяване на паричните притезания, удостоверени в Заповед № 72/05.01.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 17493/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXII граждански състав за сумата от **397, 40 лв.** - стойността на месечните такси за потребление и предоставени мобилни услуги от по 99, 35 лв. за периода от 16.04.2019 г. до 15.08.2019 г., начислена за всеки от следните мобилни номера – **, **, ** и ** по Договор за електронни съобщителни услуги ** за която сума са издадени фактура № **/20.05.2019 г., фактура № **/19.06.2019 г., фактура № ** г. и фактура № **/19.08.2019 г., и сумата от **1 560 лв.** – неустойка за неизпълнение на Договор за електронни съобщителни услуги ** ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 30.12.2020 г., до окончателното ѝ заплащане.

С Определение № 3364/29.03.2022 г., постановено по делото, производството по делото е прекратено частично досежно предявения от „А 1 България“ ЕАД против „ЛК Инвест“ ЕООД за сумата над 420, 33 лв. до пълния предявен размер от 565, 29 лв., формирана от стойността на

месечните такси за потребление и предоставени мобилни услуги, или за сумата от 144, 96 лв., както и за сумата от 22, 93 лв. – такса за събиране на дължими суми, начислена на основание чл. 27.1. от Общите условия на дружеството.

Ищецът твърди, че между страните е сключен Договор за електронни съобщителни услуги ** по силата на който в полза на ответника са активирани и предоставени следните мобилни номера: **, **, ** и **. Сочи, че за всяка отделно предоставена мобилна услуга се сключва отделно приложение, представляващо неразделна част от договора. Твърди, че предоставените мобилни номера са със срока на договора – от 03.10.2018 г. до 03.10.2020 г., като е предоставен тарифен план с месечна абонаментна такса от 20 лв. без ДДС и допълнителен пакет интернет на максимална скорост 5 GB за 10 лв. без ДДС. Твърди, че абонатът е заплащал стойността на предоставените услуги до м. март 2019 г., след което е преустановил плащанията, като са издадени фактури на обща стойност от 565, 29 лв., както следва: фактура № **/19.04.2019 г. за сумата от 142, 86 лв., фактура № **/20.05.2019 г. за сумата от 96 лв., фактура № **/19.06.2019 г. за сумата от 168 лв., фактура № **/19.07.2019 г. за сумата от 142, 93 лв. и фактура № **/19.08.2019 г. за сумата от 15, 50 лв. Твърди, че поради неизпълнение на задълженията на ответника за заплащане на мобилните услуги договорът е прекратен на основание т. 54.12 от Общите условия, считано от 20.08.2019 г. Поддържа, че тъй като договорът е прекратен по вина на абоната е начислена неустойка в размер на сбора на стандартните месечни абонаментни такси за мобилните планове, без отстъпки, дължими от абоната за съответните SIM карти, считано от датата на прекратяване на договора до изтичане на уговорения в договора срок, за всеки мобилен номер. Сочи, че неустойката е формирана от сбора на 13 броя месечни такси по 20 лв. и 13 броя месечни такси по 10 лв., за периода от 20.08.2019 г. до 03.10.2020 г. Твърди, че след осъществено погасяване на част от задължението в хода на процеса, останали непогасени следните суми: по фактура № **/20.05.2019 г. за сумата от 93, 90 лв., фактура № **/19.06.2019 г. за сумата от 168 лв., фактура № ** г. за сумата от 142, 93 лв. и фактура № **/19.08.2019 г. за сумата от 15, 50 лв. Поддържа, че със заявлението за смяна на абонат ответникът е поел задължение да отговаря солидарно за задълженията на предходния абонат, като е бил предупреден, че при липса на заплащане в срок достъпът до ползваните услуги ще бъде прекратен. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените искове.

Ответникът „ЛК Инвест“ ЕООД е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, в който излага доводи за нейната неоснователност. Твърди, че на 26.09.2018 г. по заявление за смяна на абонат от предходния потребител „АД Медия“ ООД му били прехвърлени следните мобилни номера: **, **, ** и **. Твърди, че замяната на абоната е била осъществена, като са ползвали услуги и са заплащали цената по издаваните от мобилния оператор фактури. Сочи, че от страна на

ищеца не е предложен договор, който да бъде сключен, като твърди, че не е сключил соченият от последния договор. Твърди, че на 16.04.2019 г. предоставените услуги били спрени, като е могла да бъде осъществена единствено връзка с центъра за обслужване на клиенти на мобилният оператор, от където го уведомили, че старият абонат има незаплатени задължения, които следва да бъдат погасени за възобновяване на услугите. Твърди, че не е поемал задължение за погасяване на чужди задължения. Поддържа, че след посочената дата не са предоставяни услуги от страна на ищеца, поради което не е възникнало задължението за тяхното погасяване, като след тази дата сключили договор за мобилни услуги с друг оператор, от който били предоставени за ползване други мобилни номера. Сочи, че не е подписан договор за мобилни услуги, като Общите условия на дружеството не са представени и при депозиране на заявлението за смяна на абонат. Оспорва иска за присъждане на неустойка, тъй като такава не е уговорена. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените иски, извън задължението по фактура № **/19.04.2019 г., което признава.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗЗД и чл. 286, ал. 1 ТЗ, и с правно основание чл. чл. 92, ал. 1 ЗЗД.

Възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. наличието на действително правоотношение по договор за предоставяне на мобилни услуги, по силата на което изпълнителят се е задължил да предостави на възложителя срещу уговорено възнаграждение достъп до своята далекосъобщителна мрежа за осъществяване на различни по форма комуникационни връзки; 2. мобилният оператор реално, фактически да е предоставил на ответника (клиент) твърдените мобилни услуги в размер на твърдяното възнаграждение за процесния период, като му е предоставил **достъп** до своята далекосъобщителна мрежа за осъществяване на различни по форма комуникационни връзки; 3. възникнало парично вземане, представляващо твърдяното възнаграждение за ползваните мобилни услуги.

По делото не е представен Договор за мобилни услуги **, който според ищцовото дружество урежда възникналите между страните правоотношения.

Представено е Заявление за смяна на абонат от 26.09.2018 г., депозирано от „АД Медия“ ООД по отношение на мобилни номера **, **, ** и **, които да бъдат прехвърлени на абонат с представител по регистрация Л. Р. И.. Последното е подписано от Л. Р. И. Следва да се приеме, че заявлението

е подписано от посоченото лице в качеството му на органен представител на ответното дружество „ЛК Инвест“ ЕООД.

Това е така, доколкото в производството по делото е безспорно между страните, че ответното дружество е ползвало посочените молби номера, които са прехвърлени на името на ответното дружество от стар потребител „АД Медия“ ООД.

Между страните в производството е спорно обстоятелството дали е възникнало валидно правоотношение, дали ответникът е обвързан от клаузите на посочения Договор за мобилни услуги ** и дали ответникът отговаря солидарно за задълженията на стария абонат.

Съдът намира, че между страните е възникнало валидно правоотношение по договор за предоставяне на мобилни далекосъобщителни услуги, по силата на който ищецът е поел задължение да предоставя мобилни услуги за ползване на мобилни номера **, **, ** и **, срещу насрещното задължение на абоната да заплаща цената на предоставените услуги.

Възникналото правоотношение се установява от приложеното по делото заявление за смяна на абонат, което е подписано от представител на ответното дружество. Не може да се възприеме обаче становището, поддържано от ответника, че абонатът е обвързан от клаузите на Договор за мобилни услуги **, доколкото в заявлението е посочено единствено, че се прехвърлят мобилни номера **, **, ** и **, като полето, в което е посочено, че мобилните номера се прехвърлят по силата на сключен между предходния абонат и дружеството договор не е попълнено с посочване на неговия номер. По делото не е представен и сочения от ищеца договор, за да бъде осъществена преценка по отношение на неговите клаузи и установените в последния права и задължения за страните.

Договорът за предоставяне на мобилни услуги представлява **ненаименован**, консенсуален, двустранен и възмезден договор, по силата на който в момента на сключването му и за двете страни по него са възникнали субективни права и правни задължения. За сключване на договора не е предвидена писмена форма за действителност.

Наличието на възникнало между страните валидно правоотношение се установява и от обстоятелството, че ответникът не оспорва, че ищецът му е предоставял мобилни услуги за периода от датата на подписване на заявлението – 26.09.2018 г. до 16.04.2019 г. В този смисъл в хода на производството ответникът е заплатил задълженията си по фактура № 0** от 19.04.2019 г., като в частта относно претендираните по тази фактура задължения производството по делото е прекратено, поради заявен от ищеца частичен отказ от иска.

Съгласно принципа на свободното договаряне и автономията на волите, уредени в разпоредбите на чл. 8 и 9 ЗЗД, между страните е възникнало действително материално договорно правоотношение.

По делото е представен препис от Общите условия на дружеството. Съдът намира, че приложените по делото Общи условия не обвързват абоната, доколкото последният не е удостоверил приемането им с подписа си.

Съдът намира, че по отношение на сключеното между страните правоотношение следва да намерят приложение разпоредбите на Закона за защита на потребителите, тъй като ответникът, макар и търговско дружество, има качеството на потребител на телекомуникационни услуги по смисъла на пар. 13 ЗЗП

Съгласно разпоредбата на чл. 147 а ЗЗП при сключване на договор при общи условия с потребител общите условия обвързват потребителя само ако са му били предоставени и той се е съгласил с тях, като съгласието на потребителя се удостоверява с негов подпис.

Дори изложените от съда съображения да не бъдат възприети и предвид обстоятелството, че процесната сделка е сключена между търговци, следва да намери приложение разпоредбата на чл. 298 ТЗ, която постановява, че търговецът може да установи отнапред общи условия за сключваните от него сделки, като последните стават задължителни за другата страна, когато тя заяви писмено, че ги приема.

Ищецът е представил дубликати данъчни фактури, издадени от него, в които са обективирани претендираните вземания за предоставени услуги – разговори, данни, съобщения и други такси и услуги, както следва: фактура № 0** от 19.04.2019 г. на стойност от 142, 86 лв. за периода от 16.03.2019 г. до 15.04.2019 г., фактура № 0** от 20.05.2019 г. на стойност от 96 лв. за периода от 16.04.2019 г. до 15.05.2019 г., фактура № 0** от 19.06.2019 г. на стойност от 168 лв. за периода от 16.05.2019 г. до 15.06.2019 г., фактура № ***** от 19.07.2019 г. на стойност от 142, 93 лв. за периода от 16.06.2019 г. до 15.07.2019 г., фактура № ***** от 19.08.2019 г. на стойност от 120 лв. за периода от 16.07.2019 г. до 15.08.2019 г.

Ответникът не оспорва задължението по фактура № 0** от 19.04.2019 г. на стойност от 142, 86 лв., което е погасено в хода на процеса и съдът е десезиран от исковата претенция в тази ѝ част на основание чл. 233 ГПК.

Така представените дубликати на данъчни фактури съдът приема, че не представляват доказателство за удостоверието в тях правнорелевантни обстоятелства, тъй като те представляват частни свидетелстващи документи по смисъла на чл. 179 ГПК, обективиращи изгодни за техния издател обстоятелства. В този смисъл те притежават само формална доказателствена сила за обстоятелството, че съдържат удостоверително изявление, направено от субекта, сочен като техен издател. Тези частни свидетелстващи документи биха притежавали доказателствена сила, в случай че бе подписана от двете страни, тъй като те биха обективирали извънсъдебно признание от страна на потребителя, че е получил от оператора услугите на стойност, посочени във фактурите.

От приетото по делото заключение на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, извършила проверка в счетоводството на ищеца, се установява, че предоставените мобилни номера са с месечна абонаментна такса от 20 лв. без ДДС и месечна абонаментна такса за допълнителен пакет интернет 5 GB от 10 лв. без ДДС. Установява се, че от ищеца са издадени фактури на стойност от 565, 29 лв., като след извършено плащане на 23.08.2021 г. на сумата от 144, 96 лв., е останало непогасено задължение от 420, 33 лв. Вещото лице е установило, че за всеки телефонен номер е начислена неустойка от 390 лв., като за дължимите неустойки в общ размер от 1 560 лв. са издадени фактури. Експертизата е установила, че издадените фактури са намерили счетоводно отражение в счетоводството на ищеца, но не и в счетоводството на ответника.

По делото е изслушано заключението на вещото лице по приетата без възражения и неоспорена от страните съдебно-техническа експертиза, от която се установява, че в системата на ищцовото дружество съществува договор с ответното дружество, който се води под № ** като издадените фактури са отнесени по партида на дружеството с посочения номер на договор. Вещото лице е установило, че на 16.04.2019 г. услугите са ръчно спрени (входящи и изходящи обаждания) от оторизиран служител за просрочени фактури на стар потребител с ЕИК 202651314, като на 20.08.2019 г. услугите са прекратени. Експертизата е посочила, че при ограничен достъп на услугата тя продължава да бъде активна, тъй като при плащане услугите се активират в пълен обем. Вещото лице е посочило, че при ограничени услуги може да бъде използвана възможността за набиране на безплатни разговори, като в системата услугата се води активна, тъй като във всеки един момент може да бъде заплатена в пълен обем. Вещото лице е посочило, че прекратяването на договора е автоматично – след 124 дни забава на плащанията.

Съдът цени заключенията на вещите лица като компетентно и безпристрастно дадени и възприема фактическите (доказателствени) изводи, до които вещите лица са достигнали.

Ищецът се е задължил да предоставя на ответника мобилните услуги срещу изпълнение на насрещната престация от страна на потребителя – заплащане на уговореното възнаграждение за месечни абонаментни такси и предоставени услуги.

Сключеният между страните договор е ненаименован, като доколкото последният е за предоставяне на определени услуги срещу заплащане, субсидиарно приложение могат да намерят правилата, установени в разпоредбите на чл. 258 и сл. ЗЗД по отношение на договора за изработка.

Следователно, операторът трябва да престира пръв, като не може да претендира възнаграждение, преди потребителят да е получил мобилните услуги. В случая се претендира цената на предоставените услуги за периода от 16.04.2019 г. до 15.08.2019 г. – съгласно издадените от ищеца фактури.

Обстоятелството, че операторът е изпълнил своите договорни задължения точно в качествено и времево отношение подлежи на пълно и главно доказване от ищеца по правилата, предписани в правната норма, регламентирана в чл. 154, ал. 1 ГПК. Представените данъчни фактури като частни свидетелстващи документи, обективизиращи изгодни за техния издател обстоятелства, не се ползват с доказателствена сила и чрез тях не могат да се установят твърденията от ищеца обстоятелства.

От заключението на вещото лице по приетата съдебно-техническа експертиза се установява, че на 16.04.2019 г. услугите за абоната са ръчно спрени, като са преустановени входящите и изходящите обаждания и е останала възможността за набиране на безплатни номера. Вещото лице е установило, че до датата на прекратяване на услугите на 20.08.2019 г., последните не са възстановени. Съдът намира, че от заключението на вещото лице се установява, че за процесния период не са предоставени услуги, които подлежат на заплащане, доколкото не е имало реално потребление на услуги. Възможността за ползване на далекосъобщителни услуги чрез ползване на интернет и провеждане на разговори по избор на клиента е била преустановена, като е останала единствено възможност за набиране на безплатни телефонни номера.

В този смисъл за ответника не е възникнало задължението за заплащане на стойността на претендираните услуги, доколкото такива реално не са престириани в полза на абоната – ответник.

Съдът не възприема поддържаното от ищеца становище, че ответното дружество носи солидарна отговорност за заплащане на задълженията на предходния абонат, от който в полза на ответника са прехвърлени процесните номера.

В разпоредбите на приложеното по делото Заявление за смяна на абонат от 26.09.2018 г. е установено, че старият абонат „АД Медия“ ООД и новият абонат ще отговарят солидарно за сумите отразени в последните таксуващи фактури и ще бъдат погасени в рамките на определения срок за плащане. Установено е, че за текущия таксуващ период ще бъдат издадени фактури на стария абонат за сумите, дължими към датата на извършената смяна и за новия абонат за суми, дължими след датата на извършената смяна.

Съгласно разпоредбата на чл. 121 ЗЗД освен в определените от закона случаи солидарност между двама или повече длъжници възниква само когато е уговорена. В случая солидарната отговорност между новия и стария потребител не произтича от закона, тъй като страните са постигнали съгласие, че посочените в заявлението мобилни номера за бъдеще се ползват от новия потребител, който поема задължение да заплаща стойността на предоставените услуги, т.е. не е налице встъпване в дълг.

От клаузите на заявлението се установява, че старият и новият потребител поемат задължение за солидарно заплащане на сумите, отразени в

последните таксуващи фактури, т.е. за предоставените услуги до датата на подписване на заявлението, а не и по отношение на всички последващи задължения на двата абоната. Недопустимо е договорните клаузи, установяващи солидарна отговорност да се тълкуват разширително.

В този смисъл по силата на подписаното между страните заявление не е установена солидарна отговорност на потребителите за предоставените на стария и новия абонат услуги след датата на сключване на договора. Предвид така изложеното, дори да се приеме, че издадените фактури са за задължения на стария абонат „АД Медия“ ООД за ответното дружество не е възникнало задължение за заплащане на претендираните суми за предоставени услуги. Нещо повече, дори да се приеме, че е възникнало солидарно задължение за ответника за заплащане на предоставените в полза на „АД Медия“ ООД услуги, по делото не са представени доказателства, че такива услуги реално са предоставени и потребени.

Предвид изложеното предявеният иск за заплащане на предоставени мобилни услуги следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 92 ЗЗД:

Задължението за заплащане на неустойка се обуславя от осъществяването на следните предпоставки: 1. наличието на действителна уговорка между страните, по силата на която възложителят се е задължил да заплати неустойка в случай на неточно изпълнение на поетото с договора задължение за заплащане на цената на услугата и 2. възложителят да не е изпълнил задължението си за заплащане на цената в срок.

С оглед обстоятелството, че в производството по делото се установи, че ответникът не е бил в неизпълнение на задълженията си по договора не са били налице предпоставките за неговото прекратяване и начисляване на неустойка.

За ответника не е възникнало задължение за заплащане на претендираната неустойка, доколкото в заявлението за смяна на абонат не е предвидена клауза, установяваща задължение за заплащане на неустойка, а ответното дружество не е обвързано от договора, сключен с предходния абонат и от Общите условия на договора, в който смисъл са гореизложените от съда съображения.

Предвид изложеното като неоснователна следва да се отхвърли и исковата претенция за заплащане на неустойка.

С оглед изхода на правния спор в полза на ответника и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч.гр.д. № 17493/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив–

арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство – относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска. В заповедното производство ответникът не е сторил разноски.

В исковото производство ответникът е доказал разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 400 лв., които следва да бъдат присъдени.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “А 1 България” ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ № 1, против „ЛК Инвест“ ЕООД, ЕИК 205176901, със седалище и адрес на управление гр. Съединение, ул. „Александър Стамболийски“ № 52, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗЗД и чл. 286, ал. 1 ТЗ, както и по чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за установяване на паричните притезания, удостоверени в Заповед № 72/05.01.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 17493/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XXII граждански състав, за сумата от **397, 40 лв.** - стойността на месечните такси за потребление и предоставени мобилни услуги от по 99, 35 лв. за периода от 16.04.2019 г. до 15.08.2019 г., начислена за всеки от следните мобилни номера – **, **, ** и ** по Договор за електронни съобщителни услуги ** за която сума са издадени фактура № **/20.05.2019 г., фактура № **/19.06.2019 г., фактура № ** г. и фактура № **/19.08.2019 г., и сумата от **1 560 лв.** – неустойка за неизпълнение на Договор за електронни съобщителни услуги ** ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 30.12.2020 г., до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА “А 1 България” ЕАД, ЕИК 131468980, да заплати на „ЛК Инвест“ ЕООД, ЕИК 205176901, сумата от **400 лв.** – разноски за адвокатско възнаграждение в исковото производство по гр.д. № 5568/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____